

„Sinna olled minnu tuntud, armas, hea Anna”, ütles Kasik rööminga, sedda tännades ja enneise liggi tõmmates.

2.

Lesse nabris, mõnni maja agga wahhet, ellu üks uhke förtš. Körtši ükse ülle rippus kenna laud, kus peal wahhutav ölepuddel ja rehheline kürgaw winaklaas ollid malitud, ja kus al need sõnnad seisid:

Kessel jannu, tulge siisse!

Ruivid kurgud, katsele isse!

Need sõnad möödusid mitme möddaminni ja südame peale kurjaste, et nad ei jäoudunud waastu pauma. Nende kurk hakkas kohhe tuttistama ja süggelema, kuni nad sisseläksid. Noor förtšmik toas teggi ündu, kui rebbane teeb, kellel kauna käppade wahhel ja tahhab temima sulgi hakkata katkuma.

Raup nähti hästi käiwad. Ühtul förtšmiku pükki fallitšas kellises ja kölksus hovis ennam rahha, kui kiriku kufris pühapäival, ja kellele ta piddi väljaandma surema rahha pealt neile ta ennemini jotsi veel wiina, kui et rahha käest audi. Ta piddas ennesest suurt luggu ja arvas ennast teiste förtšmikude eesmärgiks.

Ommeti pudus veel middagi förtšis, üks ter-

rane kassini verrenaene, kellest förtšmik peaaegu suremat kassu letis tullevad kui seit salmikesest, mis väljas förtši ukse ülle olli kirjutud. Emma olli ful maja toimetajaks, aga se ei olnud ommeti ta melest se õige. Tänu ühtu olli ta nönda mõttete sees ja püdis omma wörastest rutu lahti sada. Kui viimine wöras olli ärraläinud, hakkas ta äkkiselt kõnelema: „Emma, ma tahhaksin teile middagi võlda, mis on nõu pojipõlvest lahkuda.”

„Volle minna selle waastu”, kõstis teine. On sul siis jubba tüdruk teadaval?”

„Küllap ma teaksin üht, sedda ma hea mõlega tahhaksin”, ütles poeg, „agga ma fardan et ta mind waastu ei wöötta. Se on Anna Wirk, lesse nabri naeje tütar.”

„Mis! se! Misutke sändi tüdruk ei peaks siud, rikkast förtšmiku waastu wöötma? Roh, lass’ ta siis joosta, uisugusid saad suma igga peale kümme jälle.”

„Ei, emma, temima on mulle armas, ei ma tahhaks muud. Alga ma fardan, temimal on jubba ehk teine.”

„Sedda tahhame pea teada”, ütles wanuake, „tahhan kulata, kas ta „ei” ütleb, kui töösi tagga ja hea rikkas kessija temmale fät pakkub ja önne; ful ma ta mele pöran.”